

ЕРИНОР
Стефан Козовски

ЕРЦЮНУР

СТЕФАН КОЗОВСКИ

Артлайн Студиос Пъблишинг
София, 2019

ЕРИНОР
© СТЕФАН КОЗОВСКИ
София 2019
Всички права запазени

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

2019 Артлайн Студиос Пъблишинг
Всички права запазени.
Автор: Стефан Козовски
Редактори: Габриела Данаилова, Юлия Георгиева
Коректор: Венелин Пройков
Корица: Румен Тошков · rumentoshkov.com
Предпечат и печат: Артлайн Студиос Пъблишинг
Издател: Артлайн Студиос Пъблишинг
България, София 1421
кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4
тел.: +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-155-2

*Времето отминава в моменти, които правят деня
безсмислен.*

*Пропилявай часовете си лекомислено,
иляеш се в родния си град на едни и същи места,
чакайки някой или нещо да ти покаже пътя.*

*Уморен си от лежане на слънце, стоиш си вкъщи и
гледаш дъжда.*

*Ти си млад, животът е дълъг и имаш много време
за губене.*

*И един ден ще осъзнаеш, че десет години са останали
зад теб.*

*Никой не ти казва кога да бягаи, пропуснал си на-
чалния изстрел.*

*И ти тичаи ли тичаи, за да се изравнии със слън-
цето, но изоставаи.*

Обикаляи около него, за да го видиш отново зад себе си.

*Слънцето е сравнително същото, но ти си остарял,
останал без дъх и с още един ден по-близо до смъртта.*

*Всяка година става все по-кратка, изглежда че нико-
га не можеш да намериш време.*

*Неосъществени планове или наполовина започнати
висят безнадеждно, типично по английски.*

*Времето отмина, песента е изпята, искаше ми се
да има какво повече да ви кажа.*

Pink Floyd

*Посвещавам книгата на двамата братя,
чиито души са безсмъртни,
някъде там...*

Когато започнах да пиша тази книга, имах ясна причина и цел. После имах само цел, без причина, а после причина без цел. После намерих други причини и други цели. След това изгубих и тях. Интересното е, че в момента дописвам последната глава от първата част. Което е смешно, защото това е едва една трета от книгата и сигурно ще си променя мнението още 11 000 пъти. А по-вероятно е въобще да не довърша тази глупава история. Така че май и сега имам някаква цел. Уж. Би трябвало, нали? Защо иначе пиша? Аз да не съм някакъв луд?... Все си мисля обаче, че ако я завърша, няма да променям този увод. Който всъщност е предувод. Даже май не е увод, а са „думи от писателя“ или нещо толкова скучно звучащо. Та просто исках да кажа, че може би само аз ще мога да си разбирам тази книга.

А може би не.

Стефан

УВОД

Старецът отвори манерката си и изля останалата в нея вода върху стигащата почти до гърдите му саксия. Маковете вече бяха разцъфнали и човек, дори да искаше, не можеше да отмести погледа си от тях. Яркият им червен цвят сякаш го хипнотизираше. Той ги гледа толкова дълго, че не забеляза момиченцето, което беше застанало точно до него.

– Дядо, защо плачеш? – мълчание. – Защо плачеш? – детето гледаше ту в стареца, ту в маковете. – Казвали са ми, че никой човек не бива да плаче – момиченцето изтича до една от колоните, които се извисяваха наблизко, и с големи усилия дотъркаля един камък обратно до саксията. Някога на това място имаше замък, до чиито останки двамата стояха сега. Детето седна на камъка и погледна от главата до петите събседника си. Старецът беше облечен в дълга роба, която сигурно някога е била бяла, но сега цветът ѝ беше сив, на места дори черен. Покриващата раменете му сива коса бе разрошена и се сливаше с дрехите му. Устните му бяха напукани от вятъра, а очите, въпреки светлия си цвят, бяха потънали дълбоко, там, където само тъгата можеше да ги отведе.

– Много си странен! – заключи момиченцето, след като го огледа целия. – Е, все пак си човек, нали? Значи, ще стоя тук с теб, докато спреш да плачеш. Казвали са ми, че никой човек не бива да плаче.

И така стояха с часове. Не си казаха и дума.

– Винаги съм знаел, че приятел ти е този, с когото можеш да изкараш часове, без да промълвите и дума, и да ти е приятна компанията му – едва чуто каза старецът, чийто поглед се взираше там, където само спомените могат да те отведат. – Питаш ме защо плача? Нека ти разкажа една история.

I

Малкият принц

Малкият принц не беше обикновено момче. Най-малкото беше принц. Всички в кралския двор го глезеха и му угаждаха. Беше обграден от внимание. Той, разбира се, още не осъзнаваше защо всички му махат, усмихват се и му правят път. Баща му Александър, кралят, казваше: „Излез и намери приятели! В този суров свят те може да се окажат единствената ти утеха!“.

Разходката бе любимата част от деня на принца. Филип не знаеше какво означава „приятел“, но беше сигурен, че е нещо много важно. Всичко, което казваше баща му, беше важно и той го изпълняваше. Сутрин ставаше, закушваше и веднага след това прислугата се заемаше с него. Учева го да язди, да стреля с лък и да върти меч. Казваха му, че някой ден ще трябва да защитава интересите на кралството. Учева го да чете и пише, за да може да установява контакти с крале от далечни кралства. Разказваха му истории за смели принцове, дракони и велики магьосници от древни земи. „Народ без история е като фурна без хляб“, думите на учителя кънтяха в главата на Филип.

– Татко, за какво една фурна ще стои без хляб? – малкият принц беше хванал ръката на баща си и не спираше да го затрупва с въпроси.

– Една фурна не трябва да остава без хляб, принце. Без хляб тя губи своето предназначение. Досущ като кралство без крал – кралят потупа сина си по рамото.

За Александър Филип беше всичко. Той бе загубил жена си малко след като Филип бе навършил две години. Той беше първородният му син и единствен наследник на кралството. Александър беше строг, но справедлив крал. Народът му не гладуваше, законите се спазваха и името му бе изричано с уважение и благодарност. Кралят бе готов на всичко, за да възпита своя син така, че управлението на кралството да остане в добри ръце. Но допусна грешка, която погуби всичките му намерения.

II Виктория

На петнадесетия рожден ден на принц Филип се организира голямо тържество. Бяха поканени много хора. Някои от тях момчето познаваше, други не. Имаше шутове, които правеха толкова смешни номера, че някои от гостите падаха от масите от смях. Имаше стрелци, способни да пронизат ябълка, хвърчаща във въздуха. Имаше също и благородници, фокусници, гьлтачи на огън, както и обикновени хора. Но нямаше деца. Филип вече знаеше какво означава приятел, но нямаше човек, когото да нарече по този начин. Баща му не смяташе за правилно принцът да губи времето си в детски игри с връстници. Беше амбициозен мъж и запълваше времето на сина си с ценни според него занятия.

Докато се разхождаше из огромните градини на замъка Артанон, които познаваше като пръстите на ръката си, Филип се зачуди какво има отвъд стените. Навън, в непознатия свят. Много пъти беше молил баща си да го вземе с него, когато минава през големите порти, но кралят винаги казваше едно и също: „Още не е дошло времето, принце. Но бъди спокоен – ще дойде ден, когато ще можеш да напускаш свободно пределите на замъка. Тогава обаче ще се чудиш как да се върнеш по-бързо. Навън няма нищо интересно“.

– Хей, ти! – чу се отнякъде глас. Филип се огледа, но единственото, което видя, бе летяща стрела, пронизваща

поредната ябълка. Последваха аплодисменти и радостни възгласи.

– Тук съм – горе! Погледни наляво! – принцът прокара поглед през високата стена пред него – до самия ѝ връх. Чак тогава видя усмихнатото момиче, чиято глава се подаваше малко над ръба на стената.

– Приближи се, какво си зяпнал? – подкани го момичето с широката усмивка.

Принцът беше безкрайно учуден и му трябваше известно време, за да осъзнае какво се случва. Приближи се до стената и понеже не знаеше какво да каже, попита:

– Как се качи толкова нависоко?

– По дървото, глупчо, как иначе?! – отвърна развеселено момичето и тихо се засмя. – Разбрах, че принцът има рожден ден, така ми казаха хората отвън. Затова ли е цялата тая дандания? На мен ми стана много интересно как един принц празнува рождения си ден и затова реших да надникна. Ти поканен ли си?

– Да, това е моят рожден ден! – каза принцът, който не можеше да откъсне поглед от непознатото момиче зад стената.

– Хахах! – избухна в смях непознатата. – Ох, заради теб ще падна! Как можа да кажеш нещо толкова смешно? Ти си принц, колкото аз – принцеса. Кажи сега, беше ли поканен? Разкажи ми за рождения ден.

Филип за пръв път чу някой да се смее на думите му. В началото се почувства обиден, но това не продължи дълго. След това, напротив, почувства се добре. Много добре даже. За пръв път някой се държеше с него по този начин.

– Не. Не съм поканен – отговори ѝ Филип. – Но каквото и да прави принцът в момента, едва ли е толкова щастлив, колкото мен. – Филип се учуди на собствените си думи и усети как се изчервява.

Момичето от оградата спря да се усмихва. Гледа го в продължение на няколко секунди, които му се сториха като цяла вечност, след това усмивката се върна на лицето ѝ.

– Много си забавен. Принцът сигурно има толкова много забавления и приятели, че не вярвам някой да е по-щастлив от него. Жалко. Много ми се искаше да го зърна поне за миг – въздъхна момичето. – Нищо – ще нарека теб Филип – като принца. Не се сърдиш, нали? – момичето го гледаше с широка усмивка.

– Ни най-малко – отвърна Филип, – наричай ме както искаш. А аз как да ти казвам?

– Наричай ме Виктория! – отговори момичето. – Или Вики. Както повече ти харесва! – тя погледна назад, обърна се отново към принца и каза:

– Аз трябва да тръгвам, принце, ще се видим пак! – в следващата секунда Виктория изчезна от погледа на Филип и последното нещо, което той чу, беше смехът ѝ някъде там, зад стените на замъка.

III

През следващите дни Филип мислеше само за Вики и нейния живот извън стените на замъка. В свободното си време седеше там, където се бяха запознали, и се надяваше да зърне отново онова усмихнато лице.

Вече беше започнал да губи надежда, когато един слънчев пролетен ден чу някъде иззад гърба си:

– Ей, глупчо, какво обикаляш в кръг – мен ли търсиш? – Вики се засмя тихо и приглади косата си, която беше вързана на опашка.

– Ами, всъщност, да – отговори принцът и не посмя да я погледне в очите.

Последва кратко мълчание, което на Филип се стори като цял век.

– Имам идея. Но първо трябва да излезеш от замъка! – каза Вики и повдигна веждите си в очакване на отговор.

– Но аз не мога... Тоест, не съм излизал никога досега – принцът се смути и почувства как пот избива по челото му.

– Не си излизал? – учудването на Вики не можеше да бъде по-голямо. – Никога?

Ново мълчание. Филип искаше да потъне в земята от срам.

– Много си странен – беше заключението на Вики. – Но нищо – за всичко има първи път, нали? Малко по-надолу по двора, в стената, има малка дупка. Видях я преди няколко

дни, но от другата страна имаше хора и не исках да се промъквам покрай тях. Пък и обичам да се катеря. Защо не пробваш да се промушиш оттам, а аз ще те чакам от другата страна? – Вики не изчака отговор, спусна се по клона и изчезна.

Филип знаеше за тази пролука в стената още от дете. И мечтаеше някой ден да се промъкне оттам и да разгледа света около себе си. Само че никога не бе имал нито смелостта, нито причината да го прави. Сега имаше причина. И бързо дойде и смелостта.

Няколко минути по-късно принцът се промъкна през процепа в стената и за пръв път в живота си докосна земята извън дворовете на Артанон. Погледна надясно и се захласна по красивата гледка, която се откри пред него. Стотици цъфнали дръвчета, огрени от искрящото пролетно слънце. Птички, подхвъркващи от едно клонче на друго, песйки любимите си песни. Принцът беше като омагьосан и изобщо не чу, че някой се беше промъкнал зад него.

– Бау! – викът се чу толкова близо до него, че усети топлия дъх по врата си.

Принцът подскочи от ужас и инстинктивно се обърна назад. Там стоеше Вики и се заливаше от смях.

– Ако можеше да си видиш погледа само! – каза през смяхтя. – Все едно си видял призрак.

Вики не спираше да се смее. Филип още не можеше да се успокои от ужаса, който беше изпитал. Сърцето му биеше с все сила, а краката му трепереха. Беше ядосан на Вики за това, че го стресна. Беше и малко засрамен от реакцията си. Но не можеше да ѝ се сърди. Не и на нея. Загадъчното момиче, което се държеше с него както никой друг досега. И което го караше да прави неща, за които само си бе мечтал.

Вики бе много красива. Или поне така мислеше той. Големите ѝ пъстри очи бяха изпълнени с живот. Погледът ѝ не

можеше да се задържи на едно място. Постоянно търсеше нещо ново и непознато. Сега новото нещо беше самият той. Тя спря да се смее и го огледа от главата до петите. Променяше изражението на лицето си постоянно и Филип си помисли, че дори Вики да не можеше да говори, той пак щеше да я разбира.

– Много хубави дрехи имаш! Да не си ги откраднал от принца! – Вики пак се засмя. – О, прощавайте, Ваше Височество, за миг забравих, че Вие сте принцът! – Тя беше променила гласа си, така че да звучи префърцунено, и се поклони в края на изречението.

Филип също се засмя:

– Винаги съм мразел да ми се покланят!

– Много бързо влизаш в роля! – Вики се ухили до уши. – Хайде, стига сме седели тук – ела да ти покажа любимото ми място.

Тя хвана принца за ръката и го поведе из дърветата.

– После ще ме изпратиш ли? Мисля, че няма да запомня пътя наобратно – попита тихо Филип.

– По принцип не бих, но смея ли да откажа на Негово височество! – каза Вики и двамата продължиха да вървят навътре в гората.

IV

– Това е любимото ми място! – Вики пусна ръката на принца и прескочи малкото поточе, до което бяха стигнали. Филип вдигна погледа си и видя огромното дърво, към което момичето се беше запътило. Учуди се как може да не е виждал толкова голямо дърво от замъка. Сякаш беше невидимо, помисли си той.

Вики забеляза с какъв интерес гледа Филип към дървото.

– Баба ми каза, че това дърво е магическо. Разказа ми как, като била малка, нейният баща отишъл на война. Минали месеци, но той не се връщал. Тя била много уплашена да не се е случило нещо лошо и всеки ден идвала тук и се молела баща ѝ да бъде добре. Тогава станало нещо необикновено – Вики се облегна на дървото и погледът ѝ се отнесе.

– Какво се е случило? – принцът беше притаил дъх и чакаше продължението на историята.

Вики остана замислена още няколко секунди, след това се обърна към Филип:

– Нищо, няма значение. И без това сигурно няма да ми повярваш – въздъхна момичето.

– Ще ти повярвам, разбира се! – побърза да я успокои принцът и се приближи към нея.

– Не, нищо няма да ти казвам! Че аз дори не те познавам! – гласът на Вики беше различен. Филип усети тази промяна.

Сякаш пред него беше друг човек. Реши, че е по-добре да не казва нищо. Огледа се. Тук му харесваше. Шумът от поточето го успокояваше. По цялата полянка имаше мъх и принцът сякаш стъпваше върху килим. Но нещо му направи впечатление. Птичките се чуваха в далечината. Но тук сякаш ги нямаше.

– Става късно, ела да ти покажа пътя наобратно – Вики не беше усмихната, както принцът вече беше свикнал да я вижда. – Ето виж – каза тя, – продължаваш надолу по тази пътечка. Внимавай да не се отклониш – тогава със сигурност ще се изгубиш. Ще стигнеш до едно място, на което пътечката се разделя на три по-малки. Ти трябва да поемеш по тази, която ти е отядно. Знаеш кое е дясно, нали? – погледна Вики към Филип.

– Знам, разбира се – отговори принцът.

– Добре. Та както ти казах, на теб ти трябва тази отядно. След това ще видиш стените на замъка.

– Но аз не видях пътечката да се разделя – каза леко смутено Филип.

– Разбира се, че не си видял. Това е, защото мястото се падаше зад гърба ни – Вики дори не гледаше към принца.

Изминаха няколко минути мълчание, в които двамата, като че ли бяха потънали в собствените си мисли.

– Е, хайде, довиждане! – Вики прескочи поточето и се затича някъде навътре в гората.

Принцът я гледаше как се отдалечава. Това място не му се струваше толкова приятно, когато нямаше компания. Нейната компания. За миг помисли да тръгне след нея, но едва ли щеше да я настигне. Пък и се страхуваше да не се изгуби.